

[Frits Clausen.]

at Folkets enkelte Livsytringer kun skal opfylde deres Krav og Opgaver inden for snævre og skarpt afgrænsede Rammer, men hvert politisk Omraade maa betragtes som en Del af hele Folkets samlede Livsytring. Det er ikke et sundt Erhvervsliv, der skaber Mulighederne for et sundt og lykkeligt Folk, men et sundt og stærkt Folk skaber sig ganske naturligt et sundt Erhvervsliv.

Jeg tror ikke, at den nuværende Regering kan gennemføre de Love, der skal til for at sikre vort Folks rent materielle, for slet ikke at tale om den nationalt uafhængige Eksistens i Fremtiden. Jeg læser jo ogsaa de talrige Presserøster og har ogsaa i Gaar hørt Udtalelserne her i Tinget, som fremhæver, hvor stærk den hjemlige Regeringsmagt er ved, at de saakaldte store Partier har truffet en Overenskomst om at danne denne nationale Samlingsregering. Jeg hører til dem, der ogsaa har følt, hvor mægtig denne Regering er; den kan lade Telefoner aflytte, lade Breve aabne og fotokopiere, som enhver despotisk Magtfaktor kan det, men den Slags despotiske Fremgangsmaader har endnu aldrig givet noget Styre virkelig Styrke, tværtimod var de som oftest Tegn paa Usikkerhed og Svaghed.

Samlingsregeringen betyder jo ikke en Samling af Kræfterne i Folket, men kun Anerkendelse af en Slags Borgfred mellem nogle politiske Klassepartier, der alle er opstaaet som Udtryk for helt modstræbende Interesser. Man diskuterer aabenlyst i dette høje Ting ved dette Forslags Behandling om, hvor længe denne Borgfred skal være, og efter hvad Retsstatspartiets Ordfører siger, vil den ikke være længere, end denne Krig varer.

Socialdemokratiet, det største Parti i denne Forsamling, bygger som Parti paa Jøden Kar Mardochajs marxistiske Samfundopfattelse og samlede oprindelig alle dem, der uretfærdigt var blevet udnyttet af de liberalistiske Partiers saakaldte frie Erhvervsprogram. Det staar derfor ogsaa i en ret stærk Opposition til det største af de andre Partier, Venstre, som endnu paa sit Landsmøde i 1938 meget stærkt bekendte sig til et ultraliberalistisk og privatkapitalistisk Grundsyn. Idag staar disse to Partier forenede i en Samlingsregering, uden at der er meddelt noget om Forandring

i deres oprindelige Program eller Afstandtagen fra deres grundlæggende Anskuelser.

I Samlingsregeringen staar endvidere det konservative Parti, som er enigt med Venstre om at opretholde den private Ejendomsret, men i dette Forhold staar i stærk Modsætning til Socialdemokratiet, hvis Maal det efter Programmet er at opheve den private Ejendomsret. I deres Erhvervs politik staar de Konservative dog i deres Krav om Told og om en aktiv Handels politik, som det i sin Tid hed, tillige i stærkt Modsætning til Venstres Frihandelsbestræbelser.

Endvidere hører Det radikale Venstre med i Samlingsregeringen, Partiet, som i Modsætning til de Konservative og Venstre ifølge sit Program vil afskaffe den almindelige Værnepligt, til Trods for det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards her i Tinget fremsatte næsten sabelraslende Udtalelser om de Radikales Vilje til at værne. De Radikale vil i Lighed med Venstre afskaffe Beskyttelsestolden gradvis ned til dens fuldstændige Bortfald, medens Partiet samtidig i Modsætning til de Konservative vil gribe ind over for de store Foretagenders Overmagt og i Modsætning til Socialdemokratiets kollektive Bestræbelser vil fremme Haandværk og Smaaindustri. Hvorledes tror man, at en Regering, der skal sammenfatte alle disse hinanden modstræbende Krav, kan blive en stærk og handlekraftig Faktor for Landet? Intet af disse Partier har jo fornægtet deres Grundsyn og taget Afstand fra deres hidtil udfoldede politiske Bestræbelser.

I Stedet for at være en stærk og handlekraftig Regering har den nuværende Regering derfor et, man kunde sige engelsk-paa-virket Skær over sig, naar man tænker paa en vis Mr. Micawber. Som denne kendte Figur gik og ventede paa, at der vilde vise sig noget, saadan sidder ogsaa vor Regering og venter paa, at der vil vise sig noget. Og paa dette Haab bliver de siddende paa deres Taburetter, idet de paaberaaber sig at være Udtryk for det samlede danske Folks Vilje. Men hvordan har de eftersporet denne Folkevilje? Ikke siden de gik til Valg paa de gamle Partiprogrammer, som intet af Partierne har kunnet gennemføre indtil nu. Man behøver kun at tænke paa Socialdemokraternes, de Radikales og Venstres